

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **F. H.**, zast. Mgr. Lenkou Piknovou, advokátkou, se sídlem Veselá 37, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2013, č. j. 36 Ad 4/2013 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 11. 2012, č. j. 2012/84669-71, zamítl odvolání žalobce proti usnesení České správy sociálního zabezpečení (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 9. 2012, č. j. X, a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo v souladu s § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zastaveno řízení o žádosti žalobce o zahájení nového řízení o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěným do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 38/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 261/2001 Sb.“). Důvodem zastavení řízení byla skutečnost, že žalobce neposkytl žádné nové důkazy, které by nepředložil již v předchozích podáních. V dřívějších řízeních

přitom bylo zjištěno, že se žalobce v rozhodné době neukrýval soustavně a nepřetržitě. Žalovaný uvedl, že postupná tvrzení o délce či nepřetržitosti ukrývání jsou rozporná, byla přesvědčivě vyložena již v rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 18. 11. 2005 a ani po opakovaných výzvách ze strany správních orgánů se je nepodařilo doplnit nebo vysvětlit. Jelikož žalobce neuváděl jiný časový úsek, po který se ukrýval nepřetržitě, než je doba od 30. 10. 1944 do 26. 1. 1945, což je doba kratší než tři měsíce, s níž zákon č. 261/2001 Sb. spojuje příslušné nároky, nevznikl mu nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 19. 11. 2013, č. j. 36 Ad 4/2013 - 31, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že žádost žalobce ze dne 7. 3. 2012 posoudila Česká správa sociálního zabezpečení jako žádost o provedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. b) správního řádu, což je ustanovení za určitých okolností prolamující překážku věci pravomocně rozhodnuté. Žalobce však neuvedl žádné skutečnosti, k nimž měl a mohl správní orgán přihlédnout z hlediska zásad řízení před správními orgány, a proto vycházel ze skutečností, které posoudil ve svém pravomocném rozhodnutí ze dne 18. 11. 2005. Žalobce v žalobě požádal o zhodnocení doby ukrývání od 25. 10. 1944 na rozdíl od dřívějšího časového období od 30. 10. 1944 do 26. 1. 1945, což je doba kratší než tři měsíce. Žalobce však soudu nepředložil žádný důkaz na podporu upřesněné doby a nepředložil ani žádný důkaz o tom, že se jednalo o ukrývání nepřetržitě, či že se jednalo o ukrývání pouze v některých případech, v nichž do obce, kde žalobce žil, přišli vojáci. Jelikož podané skutkové okolnosti byly shodné, dospěla Česká správa sociálního zabezpečení k závěru, že žádost žalobce neodůvodňovala zahájení nového řízení, a řízení správně zastavila proto, že žalobce ani po opakovaných výzvách správních orgánů neposkytl žádné nové důkazy o tom, že se ukrýval soustavně a nepřetržitě. Rozhodnutí žalovaného, jenž následně odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl, proto bylo také vydáno v souladu se zákonem.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť podle něho soud nesprávně posoudil právní otázku splnění podmínek pro poskytnutí jednorázové peněžní částky. Stěžovatel vyslovil přesvědčení, že v souladu s ustálenou judikaturou prokázal, že mu tento nárok svědčí. Poukázal zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 4 Ads 46/2007 - 69, podle něhož, pokud by se Rom v letech 1939 až 1945 neukrýval, tak by již nebyl naživu, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 2 A 1166/2002 - 12. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2013, č. j. 36 Ad 4/2013 - 31, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost neobsahuje žádná nová fakta a navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

pokračování

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující podstatné skutečnosti:

Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 18. 11. 2005, č. j. X, zamítla žádost stěžovatele o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb. V odůvodnění uvedla, že stěžovatel v řízení popsal, že se neukrýval soustavně, v lese u vesnice trávil přibližně několik dní v měsíci, a to někdy i dvakrát do měsíce. Vymezená doba ukrývání byla stanovena od 30. 10. 1944 do 26. 1. 1945, tedy v délce 2 měsíců a 27 dní. Původně uváděné skrývání před německou armádou v roce 1943 nebylo důvodné, neboť německá vojska přišla do uvedené oblasti až o rok později.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel správní žalobu ke Krajskému soudu v Brně, kterou však vzal zpět a proto soud usnesením ze dne 31. 3. 2006, sp. zn. 32 Cad 8/2006, řízení zastavil.

Usnesením České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 10. 2009, č. j. X, bylo podle § 102 odst. 4 správního řádu zastaveno řízení o žádosti stěžovatele, neboť jeho žádost neodůvodňovala zahájení nového řízení. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 11. 2009, č. j. 20009/84432-24, bylo zamítnuto odvolání stěžovatele, a toto bylo rozhodnutí potvrzeno.

Žádostí ze dne 27. 2. 2012 se stěžovatel opětovně domáhal poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. Uvedl, že se narodil v obci Š. na území Slovenské republiky, přičemž se od narození dne X, zejména pak od 30. 10. 1944 do 26. 1. 1945, skrýval s rodinou v lese. Usnesením ze dne 19. 9. 2012, č. j. X, Česká správa sociálního zabezpečení řízení o žádosti zastavila, neboť podaná žádost neodůvodňovala zahájení nového řízení. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14. 11. 2012, č. j. 2012/84669-71, bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Kasační stížnost není důvodná.

V kasační stížnosti stěžovatel označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *„[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“*. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud nesprávně posoudil skutečnost, že se stěžovatel během druhé světové války ukrýval takovým způsobem, že splnil podmínky pro poskytnutí jednorázové peněžní částky podle § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb. Stěžovatel vyslovil přesvědčení, že v jeho prospěch vyznívá i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud považuje nejprve za nezbytné shrnout veškeré procesní souvislosti. O žádosti stěžovatele o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb. bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 18. 11. 2005, č. j. X. Žádost stěžovatele byla zamítnuta z důvodu, že nebylo prokázáno, že by stěžovatel splnil zákonné podmínky pro poskytnutí jednorázové peněžní částky. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel správní žalobu, přičemž řízení o ní bylo v roce 2006 ukončeno zastavením řízení z důvodu zpětvzetí

žaloby ze strany stěžovatele. Nynější soudní přezkum se týká rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti usnesení, kterým Česká správa sociálního zabezpečení v souladu s § 102 odst. 4 správního řádu zastavila řízení o opětovné žádosti stěžovatele o poskytnutí jednorázové peněžní částky, neboť tato žádost neodůvodňovala zahájení nového řízení.

V souzené věci tedy bylo úkolem Nejvyššího správního soudu jen posoudit, zda se správní orgány v souladu se zákonem vypořádaly s opakovanou žádostí stěžovatele o poskytnutí jednorázové peněžní částky. Nejvyšší správní soud neshledal v postupu správních orgánů ohledně žádosti stěžovatele ze dne 27. 2. 2012 žádné pochybení. Stěžovatel v žádosti uvedl pouze skutečnosti, jež uvedl již v minulých řízeních a připojil odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Jelikož však v pravomocném rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 18. 11. 2005, č. j. X, jež vycházelo ze shodných skutkových okolností, nebylo prokázáno, že by se stěžovatel ukrýval po dobu delší než tři měsíce, jak požaduje ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb., nebylo možné žádosti stěžovatele vyhovět ani nyní. Na tomto postupu nemohla nic změnit ani stěžovatelem namítaná rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, neboť i stěžovatelem citovaná rozhodnutí předpokládala splnění zákonných podmínek pro poskytnutí jednorázové peněžní částky. V dané procesní situaci tedy správní orgán prvního stupně postupoval správně, pokud řízení o opakovaně podané žádosti zastavil, neboť to byl jediný přípustný procesní postup pro případ nevyhovění žádosti. Jelikož opětovná žádost stěžovatele nepřinesla žádné nové skutečnosti, a tedy by jí nebylo možno vyhovět, byl uvedený postup správních orgánů zcela na místě a v souladu s § 102 odst. 4 správního řádu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud posoudil věc po právní stránce zcela správně a důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu